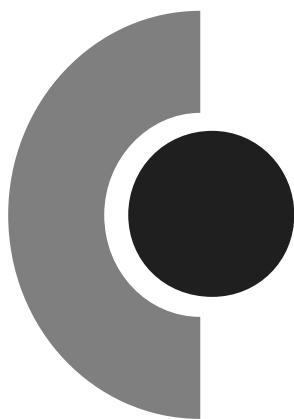

DRIEMAANDELIJKS CONTACTBLAD TUSSEN SCHOOL, GEZIN EN OUD-LEERLINGEN.
REDACTIE, LAY-OUT EN DRUKWERK: PERSONEEL EN SECRETARIAAT.
V.U. M. HILLEN, Zandgroeflaan 2 1160 BRUSSEL – AFGIFTEKANTOOR: 1160 BRUSSEL 16

België-Belgique
P.B.
1160 Brussel 16
1/4288

de uitkijk

Jaargang 35, nr. 116 - Pasen 2004

Het Lutgardiscollege
Zandgroeflaan 2
1160 Oudergem
www.lutgardiscollege.be

Inhoudstafel

Voorwoord	3
Terugblik op het kippenfestijn	4
Onze vierdejaars zetten hun beste beentje voor	5
De Nationale Bank van België	6
Opendeurdag in het Lutgardiscollege	7
In Mumbai is een andere wereld dringend nodig	12
Vijfdes en zesdes naar Gembloux in de Bottelarij	14
Het geslacht van Parijs	17
De economie van de eenentwintigste eeuw	19
Acties voor “Born in Africa”	29
Hoeveel weegt je ziel?	30

Maakt de school het verschil?

is de titel van een boek uitgegeven bij Acco. In deze periode vlak voor Pasen waarbij ouders van zesdeklassers in ieder geval alle info-avonden, opendeurdagen en lentefeesten bezoeken om toch de nodige garanties en argumenten te vinden die hen helpen om de juiste secundaire school voor hun kind te kiezen, is dit thema zeker aan de orde van de dag. Iedere volwassene (ouders, leerkrachten, opvoeders, directie...) hoopt dat kinderen graag naar school gaan en er gelukkig kunnen zijn. De sfeer binnen een school en de relatie leerkracht-leerling spelen daarbij een grote rol en beïnvloeden veel meer dan het al dan niet gebruiken van een rode of groene pen de leef- en leerhouding van het kind.

Ik kan alleen maar volmondig ja antwoorden op bovenstaande vraag als ik zie hoe de leerlingen van ons college zich in de voorbije weken iedere middag vol enthousiasme en overgave uitleven bij de voorbereiding van de culturele avond onder het toezicht van zeker even enthousiaste maar nu toch wel licht vermoeide leerkrachten (Mijnheer Vandermosten en de dames Deferm, Verheyden en Goolaerts). En ik mag gerust zijn, dit wordt weer een avond om van de snoepen. Ook buiten de lessen krijgen talent en creativiteit hier aandacht.

De milieuraad wil na de paasvakantie producten uit de wereldwinkel promoten en verkopen. Solidariteit is geen ijdel begrip bij de leerlingen die ook bij het "Born in Africa"-project hun beste beentje hebben voorgezet. Isabelle De Smul die dit project in de sloppenwijken van Plettenberg opgestart heeft voor kinderen wiens ouders het schooluniform (toelating om naar school te kunnen gaan) niet kunnen betalen, is een van onze oud-leerlingen waar we terecht trots op mogen zijn. Sommige mensen maken wel degelijk het verschil!

Laten we in de paasvakantie snel de winterloomheid van ons afgooien, de uurverandering helemaal, ten gronde verwerken, en van de eerste lentezon genieten om met veel enthousiasme de laatste etappe van dit schooljaar aan te kunnen.

Verder wens ik iedereen veel leesgenot nu de Uitkijk in een totaal ander kleedje gestoken werd dankzij het nieuwe redactieteam!

M. Hillen, directeur

Terugblik op het kippenfestijn Zaterdag, 22 november 2003

Na onze restaurantdag van het schooljaar 2002-2003 vonden we dat het traditionele zondag-middag-uit-eten minder succes begon te krijgen. Wat waren de redenen? Het tijdstip? De gerechten, die voor sommige mensen wat vreemd in de oren klonken?

We beslisten om het over een andere boeg te gooien. Ook de tombola met waardevolle prijzen werd afgeschaft. De dag zelf, zou enkel een bescheiden tombola gehouden worden, onder het motto : "Altijd prijs".

Na veel beraadslagen kwam het volgende voorstel : een kippenkraam, die ter plaatse de kippetjes bakt. Het gebeuren zou plaatsvinden op een zaterdagavond in november.

Zo gezegd, zo gedaan. En deze nieuwe aanpak is inderdaad een succes geworden!! De inschrijvingen kwamen laat op gang, maar er was geen stoppen aan. Tot enkele dagen voor het festijn kwamen er nog late beslissers bij, wat soms een beetje paniek veroorzaakte. Het totaal van 310 inschrijvingen was reeds enkele jaren niet meer gehaald. Dit gaf ons de moed om ertegenaan te gaan en ons volledig in te zetten om onze gasten te verwennen. Mooie decoraties - waarvoor dank aan mevrouw Ceuppens en haar leerlingen - en de herfstversieringen op de tafels toverden de refter om tot een gezellig restaurant (het lawaai van de kermis kon ons niet echt storen). De sfeer was gemoedelijk en iedereen genoot van de versgebraden kippen, de lekkere aardappeltjes, de heerlijke saus, enz. De ijsbar met een ruim assortiment van artisanale ijscoupes kon de vele lekkerbekken zeker verleiden : er was geen lekje ijsroom over. Ook de tombola kende een onverwacht succes, met het gevolg dat vanaf de 270ste bezoeker er spijtig genoeg geen tombolalotjes meer konden aangeboden worden. Daarom doe ik nu al een oproep aan alle ouders naar volgend jaar toe: prijzen van firma's of handelaars zijn meer dan welkom.

Onze leden hebben zich gedurende weken ingezet voor de voorbereiding en namen het allemaal ter harte. Het was een toffe samenwerking. De losse medewerkers, waaronder ook leerlingen, hebben zich die dag uit de naad gewerkt. Ondanks het harde werk, was het ook prettig! En na afloop van deze lange dag was iedereen moe, maar voldaan.

De opbrengst van deze eetavond gaat naar de school en samen met het schoolteam zal worden bepaald waarvoor het zal gebruikt worden.

"De opbrengst van deze eetavond gaat naar de school ..."

Dank aan allen die deze dag hebben mogelijk gemaakt en ook aan de vele eetgasten die bijgedragen hebben tot het succes van deze avond. Natuurlijk zijn we ook de mensen die steunkaarten gekocht hebben, van harte dankbaar!

Afspraak voor volgend jaar!

Gisèle Blommé, voorzitter van het oudercomité van het Lutgardiscollege

Onze vierdejaars zetten hun beste beentje voor

De leerlingen van 4A en 4B hebben deelgenomen aan de verhalenwedstrijd "Rondom Ishango". Deze wedstrijd maakt deel uit van "Operatie Ishango", de bewustmakingscampagne voor wetenschappen en wetenschappelijke loopbanen die in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt georganiseerd.

De wedstrijd dankt zijn naam aan het ISHANGO-beentje, het embleem voor wetenschappen en wetenschappelijk onderzoek in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Meer dan 340 jongeren stuurden maar liefst 100 verhalen in. De jury van de wedstrijd bekroonde 10 verhalen, 3 Nederlandstalige en 7 Franstalige.

De drie bekroonde verhalen "*Ieder zijn waarheid*" door Lies de Strooper en Els Van Wemmel, "*De vloek van Nkisi Nkondi*" door Carmen de Rudder en Gerlinde Van de Wiele en "*Het vergeefse onderzoek*" door Emilie Willems, Annick Verdeyen, Sagia Haldjaoui en Fabrice Van Espen, werden ter gelegenheid van de Brusselse Boekenbeurs uitgebracht in de verhalenbundel "Rondom Ishango".

Interesse? Bekijk dan zeker even volgende sites

www.ishango.be/ebooks/ishango2003.pdf (de site waar u de verhalen kunt lezen)

www.natuurwetenschappen.be (het museum van natuurwetenschappen in Brussel)

www.sciencesnaturelles.be/expo/ishango/nl/index.html (de tentoonstelling Rondom Ishango)

Om hun wetenschappelijke en literaire belangstelling aan te scherpen ontvingen de jonge auteurs elk 5 boekenbonnen van 10 euro. De andere leerlingen van 4A en 4B kregen een boekenbon van 10 euro.

Marleen Roelandt, leerkracht Nederlands

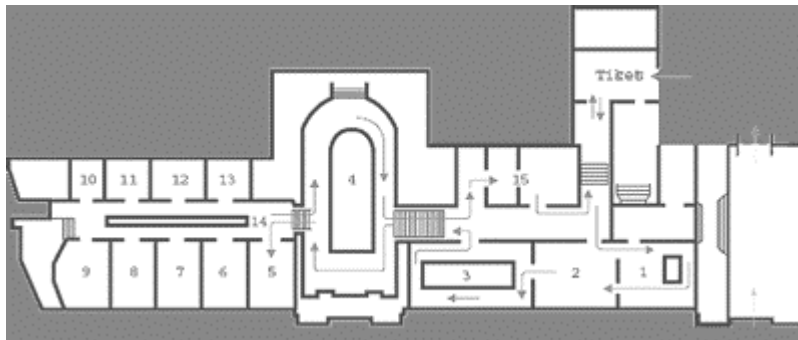
De Nationale Bank van België

Het museum van de Nationale Bank van België, gelegen naast de Sint-Michielskathedraal te Brussel, biedt u een mooi overzicht van de geschiedenis van het geld. Ja hoor, geld heeft ook een geschiedenis ...

In de 15 zalen van het museum worden vier hoofdthema's weergegeven: de geschiedenis van het geld en van de Nationale Bank, haar activiteiten en taken, de financiële transacties en geld als cultureel fenomeen.

De Nationale bank is niet alleen de centrale bank van ons land. Ze maakt ook deel uit van het eurosysteem, waarin de Europese Centrale bank en de 12 centrale banken van het eurogebied zetelen.

De eerste zaal is het oude bureau van de gouverneur, de Heer Guy Quaden. Deze meneer komt uit Luik en is Franstalig. (De volgende gouverneur zal Nederlandstalig moeten zijn.) De tweede kamer

is de zaal van het Directiecomité. Daar stonden vroeger hun bureaus waar ze werkten. Ze zaten allemaal in dezelfde zaal zodat ze goed konden communiceren. De derde zaal is de zaal waarin de algemene vergadering van de aandeelhouders plaatsvond. Daar stond één grote tafel waar ze urenlang konden discussiëren. Tegen de muren van deze zalen hangen een schilderij van Leopold en verschillende schilderijen die de Belgische provincies voorstellen. Deze bureaus waren in gebruik tot 1953 en zijn nu voor het eerst geopend voor publiek.

Als we doorlopen komen we terecht in een kleine museumzaal (nummer 4) waar we het geld van een steen tot muntjes en biljetten zien evolueren. Geld heeft niet altijd bestaan in de vorm die wij nu kennen: munten, biljetten en elektronisch geld. Met andere woorden, giraal en chartaal geld. De Grieken en de Romeinen betaalden met runderen. Andere volkeren gebruikten schelpen, kralen, dieren en duizenden andere voorwerpen om handel te drijven. Maar reizende handelaars hadden behoefte aan een ander "ruilmiddel" dat minder plaats innam. Zo'n ruilmiddel was dan zout.

Daarna kwamen dan geleidelijk aan de munten opdagen. Deze werden gemaakt uit metaal. In de geschiedenis van het geld heeft metaal een hoofdrol gespeeld, dankzij zijn intrinsieke eigenschappen zoals verdeelbaarheid en duurzaamheid. Wie munten namaakte en betrapte werd, kreeg daarvoor een enorme straf, je kon er zelfs de doodstraf voor krijgen. Doorheen de tijd evolueerde de munt van een grillige, primitieve vorm naar de huidige munt. Pas veel later begon men met "papier" (biljetten) te betalen.

Vandaag de dag hebben we onze Belgische frank vaarwel gezegd voor de euro. Sinds 1 januari 1999 voert het Eurosysteem onder leiding van de Raad van Bestuur van de ECB, het gemeenschappelijk monetaire beleid van het eurogebied om de prijsstabiliteit te handhaven. 12 landen hebben hun akkoord gesteld om mee te doen met de euro.

Ik vond het een hele leuke en leerrijke uitstap. En ik denk wel dat mijn klasgenoten dat ook vonden. Want niemand wist eigenlijk dat geld zo een grote geschiedenis had. Hoe de Nationale Bank werkt en wat zijn taken zijn, is ons ook helemaal duidelijk geworden.

Melissa, leerling van 6 Economie-Moderne Talen

Opendeurdag in het Lutgardiscollege!

Zaterdag, 13 maart 2004 ! Wij hebben er naar uitgekeken : de opendeurdag van het Lutgardiscollege. De verschillende werkgroepen hebben er tijd en energie ingestoken in de hoop dat hun vaklokaal zo goed mogelijk uit de verf komt. Iedereen wacht af: gaan er genoeg bezoekers zijn? Er zijn tegenstrijdige berichten. Andere scholen in de omtrek hebben ook iets gepland, sommigen zijn weg op sneeuwklas. Zullen er veel inschrijvingen zijn? Daar komt het toch wel op aan. Wij moeten toekomstige kandidaat-leerlingen, die al enorm veel mail en info hebben gekregen, ook ter plaatse kunnen overtuigen van de specifieke eigenschappen van onze school. Overtuigen van onze inzet, begeleiding, methodes, mogelijkheden en vooral van ons enthousiasme om samen met leerlingen in zee te steken. De zon schijnt. Ik beschouw dit als een goed teken.

Eigenlijk ben ik wel blij met mijn totaal, onverwachte, nieuwe taak: verslaggever voor de "Uitkijk". Het standje van Italië was al jaren niet meer zo attractief en dit jaar is er trouwens geen Italiëreis. Ik ben er zeker van dat mijn collega's van de "Engeland"-stand de refter wel zullen kunnen vullen. Nu kan ik eindelijk eens de "toer" doen van alle vaklokalen en gaan kijken hoe mijn collega's het ervan afbrengen. Ik besluit het parcours te volgen van alle bezoekers.

Aan de ingang word ik verwelkomd door een hoopvolle en enthousiaste Rudi Van den Broek en zijn ploeg van hosts en hostessen uit het vijfde en zesde jaar, die de leerlingen en hun ouders zullen begeleiden. Hij ziet het wel zitten. De marketing heeft volgens hem zeker zijn werk gedaan en hij verwacht dan ook een pak bezoekers. Ik hoop maar dat hij gelijk heeft.

"Ik vermoed dat hier een ijssculptuur of bederfbare waar is tentoongesteld."

Het "oude gebouw" dan maar met als eerste vaklokaal, de bioklas, waar Mevr. Croonenberghs en Laureyssens zich van hun beste kant laten zien, en samen met hen, ook heel wat beestjes en skeletten natuurlijk. Het is hier enorm druk en enorm koud. Ik vermoed dat hier een ijssculptuur of bederfbare waar is tentoongesteld. De trap op, naar de eerste verdieping. In het chemielokaal wordt er gewerkt rond chemie en fysica. De heren Camps en Baeyens voelen zich hier goed in hun vel. Het lokaal is versierd met schemerlampen, die ik ook nog op de kermis heb gezien. Blijkbaar gaat het hier over dingen die in beweging worden gezet door warme lucht of warme vloeistof.

Leerlingen van het vierde jaar demonstreren, aan de hand van 2 vogeltjes die van een paal schuiven, het principe van de zwaartekracht. Er zijn ook meer ingewikkelde zaken te zien i.v.m. elektrolyse, druk en golven. Ondertussen worden ook al plannen gesmeed voor

de opendeurdag van het volgende jaar. Goed bezig, de jongens van de wetenschap.

De gang van de eerste verdieping. Ik kom op bekend terrein: de wiskundeklas, waarin de juffen De Wilde en Verheyden, een reusachtige

octopus hebben gesmokkeld. Een bijzonder hippe octopus, in het modekleurtje van het seizoen. Is er een verband tussen inktvissen en wiskunde? Toch wel! Net zoals een inktvis met zijn tentakels overal tussenzit, zo is ook de wiskunde overal vertegenwoordigd in de maatschappij. Je moet er maar aan denken, wiskundejuffen zijn best creatief! De moderne hulpmiddelen komen ook aan bod: de "gewone" rekenmachine, de grafische rekenmachine en de computer ondersteunen het leerproces. De nieuwe wiskundeboeken illustreren dat wiskunde niet altijd saai moet zijn, maar voor heel wat geestelijke opwinding kan zorgen. De eindwerkjes van de leerlingen van het zesde jaar wiskunde liggen er ter inzage en een tijdsband maakt ons wegwijs in de geschiedenis van de wiskunde.

In de klas "Nederlands in het eerste jaar" stellen de leerkrachten Goolaerts,

Deferm en Roelandt hun vak voor. De jeugdboekenweek, met thema "horen en zien", komt terug in gedichtjes van de leerlingen. De komst van de bekende jeugdschrijver Dirk Bracke is niet onopgemerkt voorbijgegaan: talrijke collages herinneren aan zijn optreden.

Een beetje verder komen Nederlands en

Engels in de hogere jaren aan bod. De heer Vandervaeren zorgt voor de humoristische toets: video's van grappige series zoals Fawlty Towers zorgen ervoor dat Engels best leuk kan zijn. Ik ben juist op tijd om Mr. Fawlty zijn gestapo-pasjes te zien uit de aflevering "The Germans", uitgerekend één van mijn favorieten.

Iedereen op tijd voor de Thalys? De Heer De Kock kijkt na of iedereen is ingestapt voor een reis naar Frankrijk. Mevr. Struye assisteert. Het lokaal van de levensgenieter en de lekkerbek: ricard, wijn, galettes de Bourgogne, kaas, ... Een klasje naar mijn hart.

Frans geven, is dankbaar voor de opendeurdag. Van het frivole Frankrijk naar de godsdienstklas waar Mevr. Stockbroekx voor een gepaste sfeer zorgt met dia's. De bijbels wachten op toekomstige eerstejaars op schattenjacht en de collages aan de muren over racisme, traditie, de islam en politiek geven een idee van de thema's die in de lessen aan bod komen. Ook de uitstappen, die binnenkort doorgaan, worden aangekondigd: naar de moskee, de synagoge, het bijbelmuseum.

Voor de creatieve toets zorgt Mevr. Ceuppens in het PO-lokaal! Leuk om te zien wat de leerlingen klaarspelen met schaar, papier, verf en potlood. Echte

meesterwerkjes zijn erbij. Veel te mooi om in een stoffige map te blijven zitten. Gelukkig komen de mooiste hier aan de muur, maar we kampen met plaatsgebrek. De kandidaat-leerlingen kunnen hun scheppingsdrang botvieren op wat klei. Hun fantasie kent geen grenzen.

Al zo laat! Ik moet dringend naar de “overkant” en kom een stralende directeur tegen: blijkbaar is zij zeer tevreden over deze opendeurdag, nu al. In de sportzaal wordt er aan badminton, handbal en voetbal gedaan. De sportieve leerlingen leven zich uit onder leiding van Mr. Darin, Mr. Viaene en Mevr. Meersseman. Te veel jong geweld voor mij, straks een bal op mijn hoofd! Op naar veiliger oorden: Latijn en Technologische opvoeding verbreederen.

“Te veel jong geweld voor mij, straks een bal op mijn hoofd!”

Mevr. Marchand en Mr. De Braekeleer proberen Latijn uit de doeken (=de toga?) te doen en Mevr. Soret test de behendigheid van de nieuwe leerlingen. Leuk spelletje, maar je mag niet te nerveus zijn. Ah, Mijnheer Luyckx! Wat gebeurt er hier? Engels en Duits op het internet? Voor die nieuwe toestanden ben ik veel te oud. Een muis is voor mij een ongewenst huisdier en niks anders.

Wat verder: de klas van de projecten. De klas met de meeste herinneringen: van de reis naar Italië, het project van de Ardennen, het Brusselproject, de tweedaagse en de culturele avond. Mevr. Deruyver leidt alles in goede banen. Ben ik rond? Nee, nog niet, straks kom ik nog te laat! De posterbeurs! Dat wil ik al zo lang eens bekijken. Mevr. Lauwereys en Mr. Godsdeel zitten aan de kassa. Kaartjes voor alle gelegenheden, in alle toonaarden, beestig mooie en stemmige. Alles hangt ervan af hoe je je jarige ziet. Ik weet het al, ik was ondertussen jarig. Jaja, die twee doen dat goed. Met chocolade paaseitjes als hapje tussendoor is hun succes verzekerd. In de info-klas, laat ik het maar zo noemen, zijn Mevr. Geldhof en Mr. Lahaye druk bezig. Zij maken de ouders wegwijs in de structuur van ons onderwijs. Kunnen ze nog praten na deze middag? Ik twijfel eraan. Gelukkig zijn ze getraind in veel praten. In het inschrijvingslokaal gaat het er serieus aan toe: de directeur en haar assistent, de heer De Coster, hebben het druk en zijn op dit moment niet bereikbaar voor commentaar. Een goed teken, denk ik.

Op naar plezierige en swingende oorden: het muzieklokaal. Voor de gelegenheid is dit niet alleen een muziek- maar ook een danslokaal. De heer Vandermosten glundert nog na. Ambiance is één van zijn favoriete woordjes. Alle registers werden hier letterlijk en figuurlijk opengetrokken.

Ondertussen is het al half zes en ik ben nog niet in de refter geweest. Straks is al het lekkers al weg! De leerlingen van het derde jaar zorgen ieder jaar voor een prachtig en bijzonder gevarieerd dessertbuffet. In de mooi versierde refter zie je de bezoekers smullen van verschillende soorten taarten. Het is echt moeilijk kiezen uit dit buffet. Zij verdienen toch wel een dikke pluim! Van rijstap over Zuid-Afrikaanse taart naar Marokkaanse koekjes, je kan het allemaal hier vinden. De leerkrachten Van der Stockt en Verbeken coördineren. Voor de bar wordt gezorgd door de leden van het oudercomité.

Leuk dat ook de ouders hier vertegenwoordigd zijn en een deel van het werk op hun schouders nemen. Aan de kassa: mevr. Mortier. Je kan er deze dagen niet naast kijken. Zij heeft de handen vol met bonnetjes en centen, maar verliest er haar goede humeur niet bij. Ben ik iemand vergeten? Ja, Mr. Vermeir natuurlijk! Is hij de

figuurlijke duizendpoot? Hij zorgt voor de supervisie in de refter, dat de afwas goed wordt gedaan door de leerlingen van het zesde jaar, dat het opdienen vlot verloopt, dat er wordt opgeruimd, enz. In de refter wordt er genoten. De gepensioneerde leerkrachten en directeur genieten van koffie, taart en al iets zwaarders. Zij hebben plezier, ze zien dat hun vertrouwde school het goed stelt, dat ze mekaar hier terugvinden en praten over vroeger en nu, en hoe verschillend het is. Logisch he? Niets blijft hetzelfde en een school moet groeien. Leerlingen blijven ook niet dezelfde. Onderwijs is dynamisch en het LCO, heb ik deze namiddag gezien, zeker! Geweldig dat hier zo'n fantastische ploeg klaar staat voor nieuwe leerlingen.

Interesse ? Bekijk dan zeker de foto's op www.lutgardiscollege.be of kom naar de mini-opendeurdag op 26 juni van 10 tot 14 uur.

Daniëlle Buys, leerkracht wiskunde

In Mumbai is een andere wereld (dringend) nodig

Twee jobs combineren heeft zo zijn nadelen. Zo durf ik nogal eens vloeken als weer eens deadlines willen samenvallen, of planningen elkaar in de war sturen. Een halftijdse leraarsjob combineren met die van vormingswerker annex webredacteur van een ngo wil nogal eens tegenvallen.

Maar geen nadelen zonder voordelen natuurlijk. En dus, in plaats van maandag 12 januari de metro te nemen naar school, zat ik in Parijs af te tellen tot het vliegtuig naar India eindelijk zou vertrekken. Samen met drie andere collega's volledig klaar voor een dikke week Wereld Sociaal Forum in Mumbai, een gigantische derdewereldstad van zo'n 20 miljoen inwoners.

Het Wereld Sociaal Forum (WSF) is, zoals de organisatoren het zelf omschrijven, een ontmoetingsplaats voor individuen en organisaties die werken aan een andere wereld, eentje zonder oorlog en imperialistische globalisering. De vorige drie edities werden in Porto Alegre, Brazilië, gehouden en in 2004 was het de beurt aan Mumbai in India.

"In plaats van academische alternatieven kwam de andere wereld in Mumbai vanuit de buik."

In de praktijk betekent zo'n Sociaal Forum een week lang van hot naar her spurten en nog op het laatste moment van alles organiseren en tot diep in de nacht fotomateriaal selecteren en artikels schrijven en 's morgens vroeg doodop toch opnieuw de trein op voor een nieuwe dag "dikke ambiance" waardoor je de vermoeidheid al snel niet meer voelt. Bovendien krijg je de energieboost van al die keineige mensen uit alle hoeken van de wereld die je ontmoet.

"Maar wat heb je daar nu aan gehad?", vroegen mijn leerlingen toen ik, na twee weken onbetaald verlof, terug voor de klas stond. En "Was het WSF in India wel een goede zaak met al die hamer en sikkels en het alternatieve festival Mumbai Resistance?", wierpen meer politiserende mensen op.

Volgens mij was de sterkte van dit Wereld Sociaal Forum de voortdurende confrontatie met de armoede, de sloppen en krotten en bedelaars, de baby's van 6 maanden op een stuk karton langs de straat, kortom de gevolgen van de imperialistische globalisering. Het WSF 2004 was dan ook het forum van de *common people*, van de volksorganisaties.

De wegen op het gigantische terrein van het WSF zagen voortdurend letterlijk zwart van het volk. De ene betoging volgde er de andere op, steeds met zeer radicale slogans. Het ging over "oorlog en imperialisme", over "kapitalisme" dat "down down" moest en over "socialisme" dat "up up" moest. In plaats van academische alternatieven kwam de andere wereld in Mumbai vanuit de buik.

De mensen die hier voortdurend betoogden, zullen niet wachten op de petieterige hervormingen van de internationale instellingen die hen in de ellende storten. Deze mensen willen die instellingen het liefst afschaffen.

Interesse? Bekijk dan zeker even volgende sites

www.intal.be (de site van de ngo waarvoor ik werk, je kan er je ook inschrijven voor ons maandeijks e-zine)

www.wsfindia.org (de officiële site van het WSF 2004)

www.portoalegre2003.org (de officiële site van het WSF 2003 in Porto Alegre)

www.indymedia.be (de (Belgische) site van en voor media-activisten)

Een Wereld Sociaal Forum is daarnaast ook de plaats waar je op enkele dagen tijd enorm veel contacten kunt leggen met boeiende mensen uit heel de wereld. Zo heb ik in mijn adressenboekje de mailadressen staan van activisten uit alle hoeken van de wereld. Maar vooral ook van veel Indiërs want één ding is zeker: Indiërs zijn fantastische mensen. Met een fantastische keuken trouwens, maar dat is dan weer een ander verhaal.

Peter Darin, leerkracht geschiedenis

Vijfdes en zesdes naar Gembloux in de Bottelarij

Op donderdagmiddag 4 maart werden de leerlingen van het vijfde en zesde jaar voor de laatste keer dit schooljaar in de Bottelarij in Molenbeek verwacht om de opvoering van 'Gembloux' bij te wonen.

Tegen september zou een gedeelte van het groots opgezette verbouwingsproject achter de rug zijn, en dan kunnen wij ons weer naar de KVS in de Lakensestraat begeven. Als er nog matineevoorstellingen georganiseerd worden tenminste, want volgens Anja Stroobants, de gedreven publieksmedewerker van de KVS, is dat niet zeker.

Als wij volgend schooljaar niet meer op schoolmiddagen naar de KVS kunnen, betekent dat een breuk met een veertig jaar oude traditie. Ik ben er zeker van dat wij, als school, de oudste klant van de KVS zijn. Elk jaar bekijken onze oudste leerlingen drie à vier kwaliteitsstukken. Dat theaterproject, want zo kun je het wel noemen, werd uitgebouwd door mijn oud-leraar en oud-collega Victor Huybregts, en wij vragen niets liever dan het te kunnen voortzetten.

De betrokken vakleraars zien elk toneelstuk op voorhand en leiden het in (hierbij de laatste jaren professioneel geholpen door de publieksmedewerker van de KVS). Na de matineeschoolvoorstelling brengen de leerlingen in een expressieles hun evaluatie ervan naar voor, waarna vaak een schrijfpodricht volgt als afronding.

Onze leerlingen reageren heel enthousiast over hun theaterbezoek. Ze waarderen het dat wij hun op school de kans bieden om grondig kennis te maken met het medium theater. Iedereen weet dat jongeren gemakkelijk de weg vinden naar de bioscoopzaal, maar uit zichzelf de drempelvrees voor het theater moeilijk overwinnen.

Tot nu toe hebben wij altijd voor de KVS gekozen om voor de hand liggende redenen. Wij zijn er ten eerste van overtuigd dat dit gezelschap qua niveau voor geen enkel ander theaterhuis in Vlaanderen moet onderdoen. Ten tweede is het logisch dat wij als Brusselse school kiezen voor een theater dat, hoe multicultureel het zich ook opstelt, in onze hoofdstad de Nederlandstalige cultuur uitdraagt.

De KVS is op dit ogenblik bij ons het enige grote theater dat op schooldagen matinees voor leerlingen organiseert. Ik hoop dat de ploeg van directeur Jan Goossens dat blijft doen en tegelijk zichzelf verzekert van een groeiend potentieel theaterpubliek: mensen die op school de weg naar het theater ontdekken hebben en later blijven uitkijken naar professionele, beklijvende stukken.

"Elk jaar bekijken onze oudste leerlingen drie à vier kwaliteitsstukken."

Gembloux

In 'Gembloux' vertellen de Brusselse acteurs Ben Hamidou en Sam Touzani het verhaal van de Noord-Afrikaanse tirailleurs die in WOII aan de zijde van de geallieerden gesneuveld zijn. Op een vergeten kerkhof in het Waalse Gembloux liggen zo'n 2000 'vrijwilligers' die ingelijfd waren bij het Franse leger. Sindsdien zijn ze schandelijk vergeten. Deze voorstelling toont de odyssee van een fictieve tirailleur, gebaseerd op historische feiten.

Rony Vandervaeren , leerkracht Nederlands

Recensies

Toen we plaatsnamen in de zaal, kruiste ik mijn armen en trok een enigszins verveeld gezicht, omdat ik van mening was dat de thematiek van het stuk me niet aansprak. Groot was mijn verbazing toen er opeens twee mannen binnenkwamen met gewone kostuums aan. Ik dacht dat zij het stuk kwamen aankondigen, maar blijkbaar waren zij de acteurs. Ben Hamidou en Sam Touzani bleken hun namen te zijn. Ze staken direct van wal en heel het publiek lachte om hun komische start. Ikzelf wist niet goed of ik geamuseerd moest zijn of niet. Maar uiteindelijk volgde ik aandachtig. Het was een heel nieuwe ervaring: twee acteurs die om de minuut van rol verwisselden en elk personage dat ze speelden, werd effectief ook overtuigend gebracht.

De acteurs trokken zich goed uit de slag. Met de vertaling had niemand last. Iedereen kon goed volgen, dus vind ik dat de regie goed werk geleverd had. De kleding was heel eenvoudig. Zoals ik al schreef, droegen de acteurs geen speciale kleding, maar dat hadden ze niet nodig om hun boodschap over te brengen. Het decor was heel suggestief, er waren helemaal geen decorattributen. Ben Hamidou en Sam Touzani beschreven alles levendig, dus je kon je altijd heel aardig de plaats voorstellen waar het verhaal speelde.

De belichting was heel professioneel. Op sommige momenten was het klaarder in de zaal. Maar licht en donker vloeiden zo geleidelijk in elkaar over dat je geconcentreerd bleef. Op bepaalde ogenblikken werden de stemmen van de acteurs versterkt door geluidstrucs. Dat kwam vrij imposant

over. Ook de akoestiek was goed. De acteurs waren goed te horen en het weergalmde niet op een irritante manier.

Het publiek genoot erg van onze acteurs. De dames voor ons zelfs dat tikkeltje te veel. Vaak kon ik de lach van een paar leerlingen duidelijk onderscheiden wanneer ze weer een of andere hilarische opmerking maakten. Voor de rest was het publiek heel aandachtig.

Kimberley Lorandini, leerling van 5 Economie-Moderne Talen

Laat me even beginnen met het decor te beschrijven, dat lijkt me het gemakkelijkste aangezien er helemaal geen was. Er waren enkel twee wanden die aan het plafond hingen waarop de vertaling geprojecteerd werd. U hebt het juist gelezen, vertaling! Het stuk was immers in het Frans. Niet dat dit me stoorde, het Frans was niet zo moeilijk te verstaan en zoals ik al vermeldde waren er de behulpzame wanden waar de vertaling op verscheen voor het geval je er echt geen snars van begreep. Qua decor was er dus ook geen podium waar de acteurs plaats op namen. Bij andere toneelstukken is het licht in de zaal uitgedoofd en zijn de spots enkel gericht op de acteurs, maar in dit geval was de hele zaal verlicht, wat me soms wel stoorde. De acteurs konden het publiek aankijken en soms focuste één van de acteurs zich voor een hele poos op één bepaald persoon, of die persoon dacht althans dat hij aangekeken werd door de acteur. Maar ik kan er niet tegen als mensen naar me staren, dus dat gevoel stoorde me soms.

Op de acteerprestaties van de twee acteurs heb ik absoluut niet veel aan te merken. Ze brachten het stuk geweldig goed. Ze speelden elk verschillende rollen, je zou denken dat dit moeilijk te volgen was, maar integendeel, het was heel gemakkelijk te onderscheiden of ze nu de oom, de grootmoeder of de jongeman die ten strijde trok vertolkten. Ook de occasionele grappige noot die ze in het stuk ingebracht hadden, was goed. Het was tenminste niet van die flauwe en geforceerde humor die je normaal op je boterham krijgt bij dat soort toneel.

Mijn besluit over dit stuk is dat het goed uitgekozen was en ik hoop dat dit zeker niet de laatste uitstap naar de KVS was.

Interesse? Bekijk dan zeker de site www.kvs.be

Sarah De Becker, leerling van 5 Economie-Moderne Talen

Interview met de deelnemers van de 2de ronde van de Vlaamse Wiskunde Olympiade:

"Het geslacht Van Parijs"

Op woensdag 3 maart vond de tweede (provinciale) ronde plaats van de VWO. Twee leerlingen van onze school die in de eerste ronde voldoende punten behaalden mochten eraan deelnemen: Inge Van Parijs uit 3C deed mee aan de juniorversie en Erwin Van Parijs uit 5C mocht zijn wiskundekennis gaan bewijzen in de proef voor de leerlingen van de derde graad. En jawel, hun familienaam doet het al vermoeden: het gaat hier over broer en zus.

Twee dagen later had ik met hen het volgende gesprek:

"Hoe verliep de tweede ronde in vergelijking met de eerste?"

Inge: "Ik vond het veel moeilijker; het is eigenlijk niet zo goed gegaan. Er waren ook vragen bij over leerstof van het 4° jaar die ik dus nog niet gezien heb. De eerste ronde vond ik eigenlijk wel gemakkelijk."

Erwin: "De moeilijkheidsgraad van de eerste en tweede ronde was ongeveer hetzelfde, maar nu hadden we slechts 2 uur de tijd om 30 vragen op te lossen terwijl we voor de eerste ronde 3 uur kregen. Dat maakte het natuurlijk niet makkelijker."

"Is wiskunde voor jullie een passie?"

Inge: "Ik doe het wel graag, maar een passie zou ik het niet noemen."

Erwin: "Nee, maar ik vind het leuk om eens op iets dieper te zoeken. Wiskunde is tof omdat dat nooit stopt, het gaat altijd verder..."

"Zijn jullie al van kindsbeen af gebeten door wiskunde?"

Erwin: "Ja. Onze moeder heeft wiskunde gestudeerd en die leerde me altijd een aantal dingen die net iets later op school geleerd werden. Ik zat in de lagere school in graadklassen waardoor ik, toen ik bijvoorbeeld in het eerste leerjaar zat, probeerde om snel mijn oefeningen af te hebben zodat ik mee kon doen met de oefeningen van het tweede leerjaar. Maar wiskunde vind ik vooral leuk omdat je daarvoor niet veel moet studeren."

Inge: "Ja, dat vind ik ook. Eens je het snapt, lukt het wel. Je moet ook niets vanbuiten leren."

"Zo, zo, moeder is wiskundige. Wordt er bij jullie thuis dan vaak over wiskunde gepraat?"

Erwin: "Vroeger meer dan nu."

Inge: "Ze heeft wel geprobeerd om de vragen op te lossen die ik niet kon op de wiskunde olympiade, maar tijdens het jaar praten we er eigenlijk niet echt over. Maar het is wel zo dat dat een extra motivatie is."

Erwin: "Ze kan het bijvoorbeeld toch niet laten om eens in onze wiskundeboeken te gaan snuffelen."

"Het is dus niet zo dat de woonkamer of de keuken volhangen met wiskundeformules?"

Beiden zeer overtuigd: "Zeker niet!"

"Vinden jullie de wiskunde op school dan altijd interessant of hebben jullie het meer voor de vraagjes van de VWO?"

Erwin: "Nieuwe dingen bijleren vind ik fijn, maar lange reeksen oefeningen maken kan toch wel lastig zijn. Eigenlijk zou ik steeds de link met de praktijk willen zien."

Inge: "Ik hou niet zo van oefeningen met lange tussenbewerkingen omwille van het schrijfwerk."

"Mag ik daar nu al uit besluiten dat jullie later iets met wiskunde willen doen?"

Inge: "Mijn droom is al sinds lang sportlerares worden, maar misschien moet ik mijn horizon op het vlak van studiekeuze nog wat verruimen."

Erwin: "Nu kan ik nog vele kanten uit, maar later zou ik toch iets willen doen met toegepaste wiskunde in combinatie met wetenschappen. Ingenieur misschien."

"Wat is het toch aangenaam om ook eens leerlingen te horen die niet walgen van wiskunde. Begrijpen jullie dat sommige andere leerlingen daar wel een grondige hekel aan hebben?"

Inge: "Als je wiskunde niet snapt, moet dat wel frustrerend zijn."

Erwin: "Een vak waarin je goed bent, heb je meestal wel graag; het omgekeerde zal dus ook wel waar zijn."

"Inge en Erwin, ik dank jullie voor dit interessante gesprek en wens jullie nog een lang en gelukkig leven toe (met of zonder veel wiskunde)"

Interesse ? Bekijk dan zeker de site www.kulak.ac.be/vwo/nl/

Mieke Mortier, leerkracht wiskunde

Veranderingen op de dienstenmarkten, quo Vadis?

De economie van de eenentwintigste eeuw

Economie bekijken vanuit het verleden kan zeer leerrijk zijn. Door de evolutie na te gaan, kan je markante veranderingen vaststellen, tendensen onderkennen en voorspellingen doen voor de toekomst.

In het zowel op kwaliteit als omvang fenomenale werk van de Franse historicus Fernand Braudel, *Beschaving, economie en kapitalisme (15de - 18de eeuw)* deel 2: *Het spel van de handel*, lezen we op pagina 285: "In de kolenmijnen van Newcastle werkten dertigduizend mensen (...), in 1680 waren er 450.000 wevers in de Languedoc werkzaam; volgens Paires, als afgevaardigde van het volk op dienstreis, werkten er in 1795 anderhalf miljoen textielwerkers in de provincies Henegouwen, Artesië, Vlaanderen, Cambrésis en Picardië. Nijverheid en handel namen dus kolossale vormen aan".

In de tweede helft van de achttiende eeuw zien wij tal van technische vernieuwingen. Nieuwe machines zorgen voor nieuwe productiemethodes en nieuwe producten.

Deze tendens zet zich verder in de 19de en 20ste eeuw. Dit heeft tot gevolg dat de productiviteit enorm gaat stijgen. Productiviteit kan gedefinieerd worden als de hoeveelheid goederen die 1 persoon kan produceren op 1 arbeidsuur.

In 1880 had men voor 1 hectare graan in te zaaien, af te maaien, binnen te halen, te dorsen en klaar te maken voor de uiteindelijke broodbereiding, 345 arbeidsuren nodig. Vandaag volstaan 5 arbeidsuren voor dezelfde oppervlakte te bewerken. Bovendien zijn nu de opbrengsten per hectare verviervoudigd.

Door de productiviteitsstijging worden prijsdalingen mogelijk. Een gewone kip kostte eind jaren 40 ongeveer evenveel als nu. Het loon en de koopkracht (de hoeveelheid die we met ons loon kunnen kopen) is evenwel gestegen. In feite

is dus een kip veel goedkoper geworden. Ook andere consumptiegoederen en heel wat industriële producten hebben een prijenslag gekend.

Bedrijven gaan elkaar beconcurreren met scherpe prijzen. Concurrentievermogen en winst zijn een kwestie van productiviteit en het beheersen van de productiekosten.

De enige sector waar wij tot eind jaren negentig relatief weinig productiviteitsstijging hebben gezien, is de dienstensector. Een advocaat raadplegen of naar de kapper gaan is in de loop der eeuwen altijd een vrij constant procentueel deel van het loon blijven innemen. Een advocaat heeft op het einde van de twintigste eeuw ongeveer evenveel tijd nodig

als zijn collega van de zeventiende eeuw om zijn dossiers samen te stellen of in te studeren. Hij heeft nu wel een dictafoon om zijn brieven en rekvisitoor in te spreken en vervolgens te laten uittypen, maar deze technologische vernieuwingen zorgen niet voor een gevoelige productiviteitsstijging. Een kapper werkt zowel nu als 200 jaar geleden ongeveer 20 à 30 minuten per klant. In dezelfde zin kunnen we de evolutie van de restaurantprijzen vergelijken. We mogen hierbij evenwel geen rekening houden met de prijzen in een bistro of fast-foodketen, beiden vernieuwingen van de 20ste eeuw. Een bezoek aan een arbeidsintensief restaurant met verzorgde, lekkere en mooi gepresenteerde schotels kost vandaag gemiddeld 35 à 40 euro (zonder drank). Dit komt overeen met een reële prijs van 1,1 à 1,2 gemiddeld dagloon.

In 1930 koste een vergelijkbaar restaurantbezoek 75 eurocent à 1 euro. Ook dit bedrag kwam overeen met ongeveer 1,1 dagloon. In 1890 betaalde men 2,75 à 3 BEF en in 1690 15 stuivers. Het zal u wel niet meer verbazen dat in beide gevallen de reële prijs ongeveer 1,1 à 1,2 dagloon was.

Vooraf van het einde van de jaren negentig begint de dienstensector aan een inhaaloperatie. Wat we in de 20ste eeuw hebben meegemaakt met de verwerkende industrie, zullen we in de 21ste eeuw meemaken met de diensten. Ook dienstverleners zoeken nu naar mogelijkheden om de productiviteit te doen stijgen.

Midden jaren 90 sloot een van de eerste Belgische bedrijven in voice-mail zijn deuren. De tijd was er nog niet rijp voor. Als je nu naar personen in bedrijven

belt, kom je zeer vaak op een voice-mail terecht. Een telefoniste wordt stilaan een job van het verleden.

Bij Delhaize test men in een aantal winkels al geruime tijd de self-scan uit. Je neemt bij het betreden van de winkel een scanner mee, je scant zelf je aankopen in en passeert aan de kassa, enkel om nog te betalen. De gemiddelde tijd die de kassadames aan hun klanten besteden, zal fel dalen. Hun productiviteit gaat fel stijgen. Er zullen steeds minder kassajuffrouwen nodig zijn.

Opel Belgium verkoopt jaarlijks ongeveer 5000 wagens aan bedrijven als Avis of Hertz (leasing/ renting). Deze auto's worden voor korte periodes verhuurd. Na enkele jaren komen deze jonge tweedehands terecht bij de Opeldealers. Tot het jaar 2000 nam dit proces ruim twee maanden in beslag. De wagen stond gedurende twee maanden ergens op een parking (= stockeringskosten) en bracht niets op. Willy Kermans, manager European re-marketing bij Opel gaf de Mechelse firma Digipoint de opdracht om dit verkoopnet in een e-Fleet extranetstructuur te gieten. Een extranetstructuur is een website die dezelfde technologie gebruikt als de grote sites die u en ik bezoeken, maar alleen toegankelijk is voor het bedrijf en zijn partners. e-Fleet is opgebouwd rond een centrale database. Door alles te centraliseren en gericht informatie op te vragen en te distribueren, bespaart men kosten. Tegelijkertijd wordt de kans op fouten fel gereduceerd. De jonge tweedehands Opels staan nu nog maar 20 dagen in plaats van 2 maanden langs de kant.

De Europese collega's en concurrenten van Opel zijn vooral verbaasd over het feit dat de hele administratie op het hoofdkantoor in Kontich door een persoon kan worden afgehandeld. Een enkele werknemer is per jaar verantwoordelijk voor de verkoop en herverkoop van 5000 wagens. Deze nieuwe strategie laat Opel Belgium toe duidelijke besparingen te presenteren.

Ryan Air verkoopt zijn vliegtuigtickets enkel on-line. Dure baliebedienden en een netwerk van verkoopkantoren zijn overbodig. Virgin-Express startte in 1998 met on-line verkoop. Deze verkoop is nu al goed voor 34% van de omzet.

“Het valt op dat heel wat wijzigingen zich vooral situeren op het vlak van de distributie & verkoop van diensten.”

In onze winkelwandelstraten vinden we verschillende kantoren van reisorganisators zoals Neckermann, Jet Air, en dergelijke meer. Rekening houdend met het wijzigende aankoopproces bij de consumenten, mogen we ons de vraag stellen hoe lang dit nog zal duren.

Het valt op dat heel wat wijzigingen zich vooral situeren op het vlak van de distributie & verkoop van diensten. Bedrijven die bij de haantjes de voorste

willen blijven moeten zich afvragen: 'Zijn mijn distributiekanaal nog volledig up-to-date?'.

Gelijkaardige wijzigingen zien we op de financiële markt. Enkele jaren terug werden de consumenten op hun bank nog geholpen door aangename en vriendelijke bedienden. Deze dure bedienden worden meer en meer vervangen door bankautomaten (selfbanking) en e-banking. Iemand die zijn verrichtingen niet zelf doet, moet extra betalen. [1] Home-banking of e-banking betekent voor de financiële instellingen een dubbele besparing. Er zijn minder personeelskosten en minder infrastructuurkosten (gebouwen ...enz.). De werkgelegenheid in de banksector daalde tussen 1995 en 2001 met 1,9%. Het relatieve gewicht van de tewerkstelling in de banksector (de procentuele verhouding van het aantal mensen actief in de banksector ten opzichte van het totaal aantal werknemers in België) liep terug met 9,6%. De tijd van "op elk dorpspleintje meerdere bankkantoren" is voorbij. Het aantal financiële verkooppunten in België daalde tussen 1995 en 2001 met 5295. Dit komt overeen met een daling van 31,3%. In bankmiddens spreekt men in dit verband over de evolutie van "brick"bank (bakstenen) naar "click"bank. Vroeger gingen we naar het bankloket. Nu zetten we de PC aan. Het persoonlijk contact verdwijnt stilaan.

Parallel met de automatiseringsgolf van de financiële instellingen, zien we dat de consumenten meer en meer gaan shoppen. Heb je een lening nodig? Ga dan naar verschillende financiële instellingen voor een offerte en probeer een zo goed mogelijk voorstel te bekomen. De concurrentie op de financiële markt is fel verscherpt met als gevolg dat de opbrengsten, bekomen door kostenbesparingen, verloren gaan

door kleinere marges op de verkoopprijzen. Een woordvoerder van Fortis noemde de lage tarieven van de hypothecaire leningen in 2003 onverantwoord. Stel je vergoedt de spaargelden van je klanten met een intrest van 2,5% en je leent dit geld uit gedurende 15 jaar tegen 5%. Indien de rente flink zou stijgen, bijvoorbeeld met 4%, kom je in een situatie waarbij je met verlies werkt. De vergoeding die je moet betalen aan de spaarders is groter dan de opbrengsten die je realiseert met hun geld. Gevolg is dat banken nu opnieuw op zoek zijn naar nieuwe mogelijkheden om hun kosten te verkleinen.

We mogen ons ook verwachten aan een verder doorgedreven globalisering zonder grenzen. We zullen een nieuwe heropleving van fusies en overnames zien. Zeker in de banksector moeten de grote operaties nog gebeuren. Tussen

1985 en 2002 daalde het aantal "Belgische banken" van 100 naar 36. Vergeleken met de stand van zaken in andere sectoren, zijn de voorbije bankfusies eerder kleinschalig van aard. De nieuwe fusiegolf zal nog niet voor morgen zijn want de voorbije fusies zijn nog niet volledig verteerd. We zullen er echter hoogst waarschijnlijk ook geen 15 à 20 jaar op moeten wachten. Dat er jobs in de dienstensector zullen sneuvelen, is wel zeker. Bestaande businessprocessen kunnen sneller en goedkoper worden afgehandeld door innovatief gebruik te maken van technologie en internet.

IBM BELGIUM heeft nu reeds zijn personeelsbeleid in grote mate geautomatiseerd. Het Belgisch personeel kan met zijn vragen in verband met vakantiedagen, opleidingen en dergelijke terecht op een e-HR-dienst (electronic human resources). Indien men via intranet geen antwoord op zijn vraag vindt, kan men nog altijd bellen naar Groot-Brittannië. IBM heeft namelijk voor heel Europa zijn personeelsdienst gecentraliseerd in Groot-Brittannië. Daar houdt men zich bezig met alle administratieve taken van de filialen.

Europa staat nu bovendien voor de derde globaliseringsfase en ook dit zal in de dienstensector banen gaan kosten. De derde globaliseringsfase kenmerkt zich onder meer door offshoring en door het feit dat multinationale ondernemingen voor het eerst echt globaal worden. Multinationals komen los van hun oorspronkelijke nationale verankering en gaan hun hoofdzetel elders vestigen. Uit onderzoek van de Unctad (United Nations Organisation on Trade and Development) verhuisden er tussen januari 2002 en maart 2003, 208 hoofdzetelactiviteiten van multinationals naar de ontwikkelingslanden.

Offshoring is outsourcing naar de Derde Wereld. Onder outsourcing verstaan we de handelsprocessen die bedrijven niet meer zelf doen maar gaan uitbesteden. Outsourcing is de nieuwe manier om kosten te besparen. Volgens Frances Cairncross, redacteur Management bij The Economist, zullen diensten in de toekomst meer en meer naar lage loon landen worden uitbesteed.

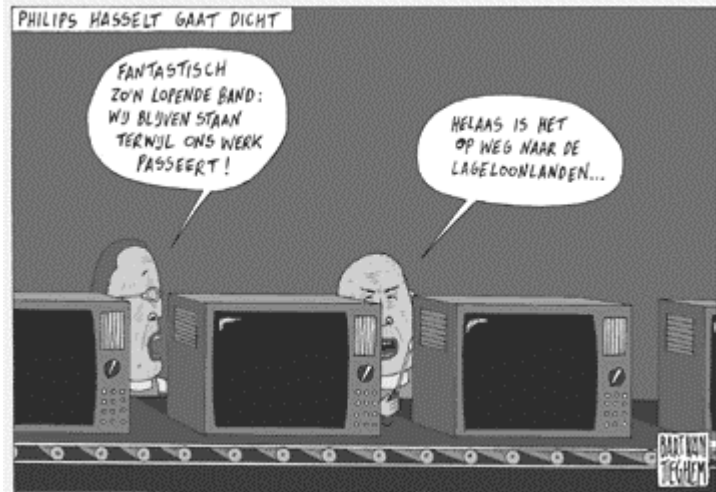
Vooraf India heeft alles in huis om deze taken over te nemen. Nu reeds zien we in de VS dat IT- en callcenterjobs naar India verhuizen. In een globale economie aapt iedereen, iedereen na. Europese bedrijven zullen dus ongetwijfeld dezelfde weg op gaan als de Amerikaanse bedrijven. We kunnen terecht spreken van "Karaoke Capitalism".

"In een globale economie aapt iedereen, iedereen na."

Zeker de sterk groeiende Ierse economie zal een terugval krijgen. Het laatste decennium verhuisden callcenterjobs en aanverwante van het Europese vaste land naar Ierland. Nu zullen ze verhuizen van Ierland naar India. Net zoals in

de VS zullen in Europa niet alleen IT-jobs verplaatst worden naar India, ook boekhouding, het financiële beheer en andere jobs die tot nu toe typische taken zijn die op of in de nabijheid van het bedrijf moeten gebeuren, gaan dezelfde weg op. Beveiligde netwerken maken een vlotte uitwisseling van digitale informatie gemakkelijk. Nabijheid in geografische zin wordt steeds minder belangrijk. Een recent rapport van Bain & Co schat de groei van de offshoring markt in India tegen 2006 op 57%. Ook Rusland zou een belangrijke speler kunnen worden op deze markt.

Ik heb dan ook ernstige bedenkingen bij de politieke heilandsboodschappen zoals "wij gaan 200.000 nieuwe banen creëren". Dit lijken mij eerder zoete broodjes, gebakken door bakkerij "Politieke Marketing" dan tekens van realisme en gezond verstand. Ook de populaire stelling dat de werkgelegenheid in Vlaanderen in de toekomst zal

stijgen door ons te concentreren op de ontwikkeling van nieuwe technologieën en kennisverankering getuigt van weinig realiteitszin. Guy Quaden, gouverneur van de Nationale Bank van België bekritiseerde onlangs het beleid en wees erop dat de R&D-uitgaven (Onderzoek & Ontwikkeling) bij ons ver onder het EU-gemiddelde liggen. Hoe kan je nu in alle ernst zeggen dat je je wil concentreren op het ontwikkelen van nieuwe technologieën terwijl je hiervoor veel te weinig geld uitgeeft?

De term "kennisverankering" is bovendien een contradictio in terminis. De laatste jaren wordt kennis vooral gekenmerkt door zijn razend snelle wereldwijde verspreiding en uitwisseling. Nieuwe inzichten en nieuwe technologieën, nu ontwikkeld door K.U. Leuven, worden binnen het jaar gepresenteerd op een internationaal vakcongres in New York. Kennis wordt meestal niet verankerd!

Bovendien kan de jobcreatie op grote schaal enkel gebeuren buiten de laboratoria en de onderzoekscentra, namelijk in het toepassingsproces van de nieuw verworven kennis. Hiervoor is echter flink wat durfkapitaal nodig. Dit soort kapitaal is evenwel niet voldoende aanwezig in Vlaanderen. Iedereen was het erover eens dat de technologie, ontwikkeld door het Leuvense Acunia, waardevol was maar uit gebrek aan kapitaal moest het bedrijf zijn boeken neerleggen.

Het innovatieve Mechelse bedrijf filepool zat in 2001 met financiële zorgen en werd overgenomen door het Amerikaanse EMC. Na de overname lieten de Amerikanen de Belgen zonder al te veel inmenging doorwerken. Ze leverden wel de nodige steun. De EMC Belgian Development Group zoals filepool nu heet is sindsdien de motor achter de snelst groeiende productlijn die EMC ooit heeft gehad. Het systeem kreeg de naam Centera, een innovatief opslagsysteem dat bestanden aanspreekt op hun inhoud, niet op hun naam. Via een wiskundig procédé krijgt elk stukje informatie een elektronische vingerafdruk. Indien filepool in 2001 niet was opgekocht door het Amerikaanse EMC, had het hoogst waarschijnlijk nooit de nodige financiële ademruimte gekregen om te kunnen overleven.

Zopas werd Real Software, snakkend naar een kapitaalinjectie, opgekocht door het Amerikaanse Gores Technology Group. Dit betekent de redding van de onderneming want van de Belgische banken moest men geen hulp meer verwachten. Het in internet beveiliging gespecialiseerde Ubizen, voormalige spin-off van de KU Leuven, wordt momenteel opgevrijd door het Amerikaanse Betrusted. Misschien is bij het verschijnen van dit artikel Ubizen reeds bezweken onder de charmes van deze American Gigolo.

In de kantoren van IMEC te leuven werken 4 ingenieurs aan de verdere ontwikkeling van "silicon wafers". Hun onderzoek wordt ondersteund door Amerikaans kapitaal. De toepassingen gebeuren evenwel in een fabriek in Silicon Valley (Los Angeles, VS) waar meer dan 1000 mensen hun boterham verdienen.

Verder stellen we ook vast dat een aantal zeer goede Belgische onderzoekers uit België worden weggezogen door buitenlandse universiteiten en bedrijven. Zeg nu zelf, wie legt een aanbieding van het wereldvermaarde MIT (Massachusetts Institute of Technology) naast zich neer?

"Verder stellen we ook vast dat een aantal zeer goede Belgische onderzoekers uit België worden weggezogen door buitenlandse universiteiten en bedrijven."

Kortom, kennisverankering is niet mogelijk en zelfs indien het mogelijk zou zijn, zou het geen oplossing bieden voor de grote werkloosheid. Ook de verankering van productieprocessen, verbonden aan nieuwe technologieën, zijn noodzakelijk.

Het woordgebruik 'kennisverankering' duidt bovendien op een misplaatst superioriteitsgevoel, eigen aan het zelfgenoegzaam vroeg post-koloniale denken in de westerse landen over de mens, de maatschappij en de economie. Ik zie geen enkele reden om te denken dat mensen in de ontwikkelingslanden niet even intelligent zijn als wij. We stellen vast dat de scholingsgraad op wereldvlak - ook in de Derde Wereldlanden - stijgt. Nu reeds zien we dat in

China en India een aantal jongeren genieten van gelijkaardige opleidingsmiddelen als bij ons. In India studeren jaarlijks 2 miljoen goed gevormde jongeren af waarvan 80% Engels spreekt. De knappe ingenieurs die daar opgroeien, evenaren de onze. Indien de relokalisatie tendens van de multinationals zich verder zet, zullen ook de ontwikkelingslanden in de toekomst meer en meer nieuwe technologieën ontwikkelen.

Ik deel dan ook niet de mening van economen die pleiten om de industrie bij ons meer en meer los te laten en te focussen op diensten. Voor deze economen had Ford Genk gerust mogen sluiten. Mijn inziens getuigen dergelijke visies van een gebrek aan samenhangende logica en helder vogelperspectief. Diensten worden vooral lokaal verhandeld. Neckermann verkoopt in België reizen aan Belgische consumenten. Industriële goederen daarentegen worden vooral wereldwijd verkocht. Zij verschaffen de financiële basis waarmee diensten aangekocht worden. Ford Genk, Volkswagen Brussel, Volvo Cars en Volvo Europe Truck (Gent), Toyota Motor Europe, Opel Belgium (Antwerpen) en Daimler/Chrysler behoren tot de 37 grootste ondernemingen in België. Ze exporteren het grootste deel van hun productie en dragen een flink stuk bij aan het BBP (Bruto Binnenlands Product)[2] van België. Wij zijn een exportland bij uitstek. Ongeveer 70% van onze productie wordt geëxporteerd en draagt aanzienlijk bij tot onze welvaart. Met een loutere diensteneconomie krijg je financieringsproblemen. De goederen die je in het buitenland veel goedkoper kan laten produceren (auto's bijvoorbeeld) kan je na enige tijd niet meer kopen omdat de middelen ontbreken. Hopelijk gaan die economen ontdekken wat mensen met gezond boerenverstand al langer weten. Ikea-, DHL- of Decathlonbanen kunnen het verlies van goed betaalde industriële jobs niet compenseren.

De enige echte 'verankering' die mijn inziens mogelijk is, is van agro-industriële aard en bestaat in Frankrijk al decennia. Door de A.O.C. regeling (Appellation d'origine contrôlée), is in Frankrijk niet alleen de plaatselijke productie en know-how van wijn maar ook die van goed lekker vlees en delicioze kazen verzekerd voor de toekomst (Roquefort,

Chaource, Bleu de Bresse, Beaufort, Munster, Salers, Cantal, Fourme d'Ambert, Selles-sur-chère, Crottins de Chauvignol, St.-Nectaire, Mont d'Or, St.-Maure, Brillat Savarin, Reblonchon...). Deze lekkere smaakvolle kazen, vaak op basis van niet gepasteuriseerde melk (au lait cru) mogen enkel verkocht

worden onder deze namen indien ze in die specifieke regio ook geproduceerd zijn volgens de voorgeschreven regels. Ook de beroemde Poulet de Bresse is een AOC product. Om verkocht te mogen worden als echte Poulet de Bresse, moet het lekkere beestje in de streek van Bresse opgroeien en de laatste twee weken maïs, tarwe en gekoelde karnemelk op zijn bord krijgen. Het vlees krijgt daardoor een zachtere structuur en een fijnere smaak.

Waarop zit België te wachten? In plaats van te staan roepen over verankering zou men er beter aandoen om onmiddellijk en daadwerkelijk onze tot in Zweden vermaarde wit-blauwe vleesrundersen, onze trappisten en andere kwaliteitsbieren naar Frans voorbeeld een AOC certificaat toe te kennen. Zoniet importeren we over 50 jaar misschien onze Duvel uit Georgië en wordt de brouwerij in Moortgat een industrieel archeologische site, bezocht door saké drinkende jappers, bewapend met blitse nieuwe camera's "made in Vietnam".

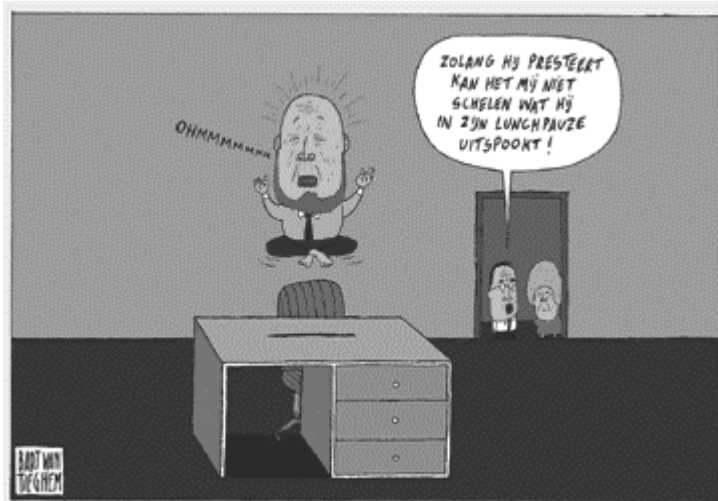
De doorsnee Belg wordt dan in het beste geval een seizoensarbeider die tijdens de zomermaanden toeristen uit India begeleidt en animeert. Maar opgepast, ook in de culturele sector zal de automatisering toeslaan. Om de Romaanse kerk van Tavant (Loire) te bezoeken, moet je nu reeds eerst aan een automaat een toegangskaartje kopen dat je vervolgens in een automatische toegangspoort dient te steken, een systeem te vergelijken met de Parijse metro. Toezicht wordt enkel gehouden met video controle. Een suppoost is nergens te bespeuren.

Om onze chocolade en pralines te verankeren is het al te laat. Niet alle 'Belgische chocolade' wordt nog in België geproduceerd. Callebaut blijft in Wieze omdat kwaliteitschocolade zeer sterk geassocieerd wordt met België. Indien dat niet het geval zou zijn, zou een belangrijk deel van de productie reeds naar Polen zijn verhuisd.

De vakbonden eisen dat de overheid meer initiatieven neemt om de economische groei te stimuleren om zo de doodzieke arbeidsmarkt te genezen. Het mag nu wel duidelijk zijn dat economische groei niet voldoende is. Door stijgende automatisering in de dienstensector, stijgt de productiviteit en kan er economische groei gerealiseerd worden. Als voorheen 1000 reizen per dag werden verkocht door 100 werknemers, zullen diezelfde 100 bedienden binnenkort 1100 reizen verkopen. Je kan dan wel spreken over economische groei (meer producten en diensten die worden geproduceerd /verkocht) maar dit betekent niet onmiddellijk dat ook de werkgelegenheid zal stijgen. In de VS steeg tussen midden 2002 en midden 2003 de productiviteit met ruim 4%. De werkgelegenheid steeg evenwel niet. De economische groei zal dus meer dan 4% moeten zijn, wil men extra banen kunnen creëren. De verwachte economische groei van de VS voor 2004 is 4%. Deze sterke groei zal dus geen nieuwe banen met zich meebrengen. De

verwachte economische groei in België schommelt tussen de 1,5% en maximaal 2%.

Wanneer een onderneming zoals onlangs Ford Genk herstructureert, hoor je van de vakbonden alleen maar eisen dat er brugpensioen en een goede uitstapregeling moet zijn. Dergelijke eisen, alhoewel niet onbelangrijk, hebben niets te maken met het essentiële namelijk werkgelegenheid. Sommige uitspraken van vakbondsmensen op radio

en televisie over Ford waren mijn inziens totaal misplaatst en een woordvoerder van Fordwerknemers onwaardig. Als de vakbonden werkgelegenheid ernstig nemen, zullen ook zij uit een ander vaatje moeten tappen. Vakbonden moeten gaan beseffen dat de 19de en 20ste-eeuwse dualistische verhouding ondernemer versus vertegenwoordiger van de "onmondige" arbeider grotendeels afgedaan heeft. Vakbonden, overheid en ondernemers zullen samen op een constructieve manier moeten zoeken naar oplossingen. Men zou moeten beginnen met duidelijke doelstellingen te formuleren.

Onze beleidsvoerders en de vakbonden zijn ziek in hetzelfde bedje. Beiden moeten zich dringend intellectueel gaan herbronnen en ernstige discussies aangaan over de toekomst van onze industrie en samenleving. Bovendien zullen de vakbonden, willen ze niet aan slagkracht verliezen en een volwaardige gesprekspartner blijven, zich dringend op Europees en mondiaal vlak moeten organiseren. We leven nu in de 21ste eeuw. Een nieuwe visie en frisse benadering is dringend noodzakelijk.

Rudi Van den Broek, leerkracht economie

[1] De bij mijn weten enige uitzondering op deze regel is Argenta. Zij rekenen geen kosten aan. Verwondert het u dat Argenta ook de financiële instelling is die inzake automatisatie (en distributie) nog niet zo ver gevorderd is als andere banken? Argenta werkt niet met een 24/24 on-line netwerk. Als je om 12 uur geld gaat afhalen van je KBC rekening in Brussel, zie je deze creditering onmiddellijk op alle andere terminals. Bij Argenta is dat pas een dag later.

[2] BBP = het geheel van goederen en diensten, uitgedrukt in euro's, die in een land geproduceerd worden.

Acties voor "Born in Africa"

Isabelle De Smul startte een project genaamd "Born in Africa". Dit project zamelt geld in voor de arme kinderen van de buurt Plettenberg in Zuid-Afrika. Met dit geld bouwen ze jeugdhuisen en kopen ze materiaal voor de kinderen. Vele klassen van het Lutgardiscollege steunden dit project door zelf winstgevendende activiteiten te organiseren. Onder andere onze klas 5C organiseerde een fuif in het jeugdhuis Alleman, die maar liefst 1336 Euro opbracht.

Bij de voorbereiding van die geslaagde fuif kwam heel wat kijken: affiches maken, flyers uitdelen, T-shirts maken, een gepaste dj zoeken met het nodige materiaal, enz. We slaagden er zelfs in om reclame te maken via TV-Brussel.

Heel wat mensen steunden ons zowel binnen als buiten

de school. Op de fuif kwamen er naar schatting meer dan 300 mensen over de vloer! Als dat geen prestatie is!?

Na de fuif overhandigden we met enkele leerlingen de cheque aan George De Smul. We werden compleet verrast door de aanwezigheid van Paul Van Himst en de heerlijke pannenkoeken.

De leerlingen van 5A hebben wafels, cake, warme choco en pennen verkocht op de donderdagmarkt in Oudergem. Ook de inwoners waren zeer vrijgevig en schonken meer dan 300 Euro.

Als dank stuurden de kindjes uit Zuid-Afrika ons een boekje met zelfgemaakte tekeningen en foto's van hun klas.

Uit naam van 5A en 5C danken wij jeugdhuis Alleman voor de gratis verhuur van de zaal en de marktkeuzers van Oudergem voor de toelating. en al de mensen die ons gesteund hebben!

Interesse ? Bekijk dan zeker de site van het project www.borninafrica.org of kijk eens hoe wij uit de bol gaan op www.borninafrika.tk . Jeugdhuis Alleman biedt nog meer vertier: www.alleman.vgc.be .

Sam en Aurélie, leerlingen van 5C

Hoeveel weegt je ziel?

Op vrijdag 26 maart spoorden de leerlingen van het 5de jaar naar de cinema aan de Guldenvlieslaan om er niet de eerste beste domme popcornfilm te bekijken, maar wel het mysterieuze "21 Grams". Dus geen film over slechteriken die de wereld willen vergiftigen met drugs, maar over wraak, liefde en schuld. Deze film werd door Alejandro González Iñárritu geregistreerd, dezelfde persoon die veelvuldig festivalwinnaar "Amores perros" maakte. In deze film spelen ook een paar bekende acteurs zoals Sean Penn (oscar voor de beste acteur), Benicio Del Toro (oscarnominatie voor de beste bijrol) of nog Naomi Watts (oscarnominatie voor de beste bijrol).

De film spreekt over de dood die mensen treft die zich bekeerd hebben tot het goede. De ene (Benicio Del Toro) bekeert zich tot het christendom, tot God omdat hij zijn verleden van crimineel en gevangene wil vergeten. Bij de andere (Naomi Watts) gaat haar leven voorbij wanneer die eerste persoon (Del Toro) haar familie overrijdt. Maar dankzij dit ongeluk gaat de derde persoon (Sean Penn) verder kunnen leven omdat hij het hart van de man krijgt die overreden werd. Het verhaal op zich is zeer simpel, maar de scènes werden zodanig door elkaar geschud dat de film veel complexer is. Anderhalf uur lang moet met zich tevreden stellen met vooruit- en terugblikken die het leven vertellen van

die drie personen wier levens uiteindelijk samen zullen vloeien.

De titel "21 grams" komt van de filosofische vraag: "21 gram, is dit het gewicht van je ziel die je verliest wanneer je dood gaat?". Het schijnt namelijk wetenschappelijk bewezen te zijn dat dit gewichtsverlies optreedt tussen leven en dood.

Mathieu, leerling van 5C